

Dolf Verroen

Hoe mooi wit ik ben

Met illustraties van Martijn van der Linden

LEOPOLD / AMSTERDAM

Eerste druk 2016

© 2016 Dolf Verroen

© 2016 illustraties Martijn van der Linden

Omslagontwerp Nanja Toebak

Een andere versie van dit boek verscheen eerder onder de titel

Slaafkindje slaaf bij Uitgeverij Ger Guijs in 2006

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6976 2 / NUR 283

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het
fsc®-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

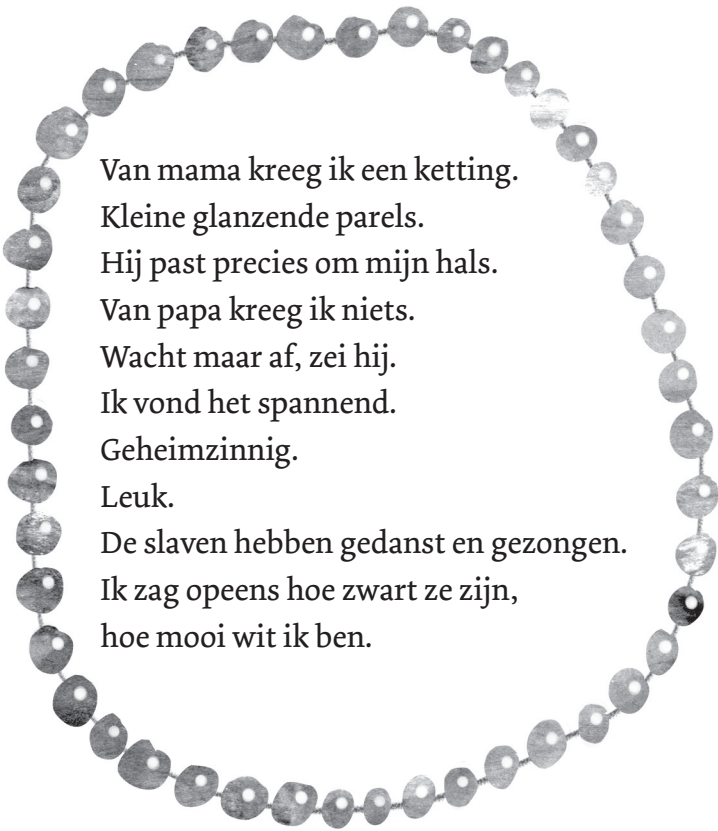
Zeer groot

9

Vandaag ben ik twaalf.
Een kroonjaar, zegt papa,
want als je twaalf wordt,
ben je groot.
Mama heeft mijn haar gevlochten,
er zelf een strik in gedaan.
Ik kreeg witte handschoentjes
en een nieuwe jurk.
Ik kreeg ook nieuwe schoenen.
Witte lak met een hoge hak.
Nu lijk ik groter.
De jurk is mooi,
maar ik heb geen borstjes.
En meisjes moeten borstjes hebben.
Ik schoof het lijfje omhoog.
Het mocht niet van mama.
Het lijfje moet strak zijn.
Dat is het model, schat.
Het staat zo klein, zei ik.
Mama schudde haar hoofd.

Je bent mijn grote Maria.
Kijk maar in de spiegel.
Ik kijk niet.
Nu niet tenminste.

Van mama kreeg ik een ketting.
Kleine glanzende parels.
Hij past precies om mijn hals.
Van papa kreeg ik niets.
Wacht maar af, zei hij.
Ik vond het spannend.
Geheimzinnig.
Leuk.
De slaven hebben gedanst en gezongen.
Ik zag opeens hoe zwart ze zijn,
hoe mooi wit ik ben.

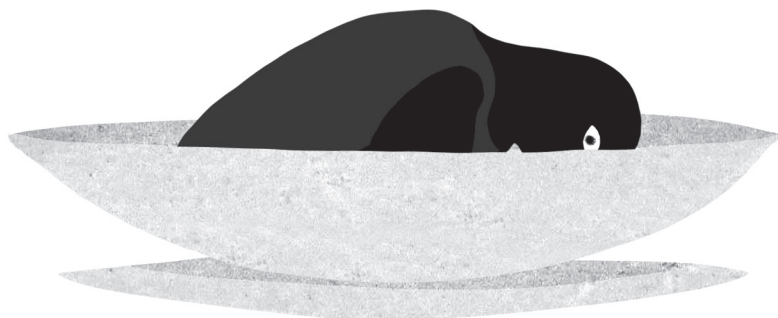
Cadeaus

12 Grootpapa en grootmama zijn oud.
Ze kunnen niet lang feesten.
Daarom kwamen ze laat.
Grootpapa en een slavin hielpen
grootmama uit het rijtuig.
Ze gaven me een bijbel
met een gouden slot erop.
Van tante Amy kreeg ik parfum.
Van tante Elisabeth niets.
Is nog geheim, hoor schat.
Hoor bij het cadeau van papa.
Ik ben zo benieuwd.
Maar ik vergat alles,
want tante Erda gaf me een tas.
Een bijna-grote-dames-tas.
Die ga ik altijd dragen.

Verrassing

Het feest werd mooier en mooier.
De slaven brachten champagne.
Ook ik kreeg een glas.
Voor het eerst!
Iedereen keek naar me.
Ik voelde me bijna volwassen.
Vooral toen papa me zijn arm gaf.
We liepen voorop naar de eetzaal.
De tafel was prachtig gedekt.
Het kaarslicht glansde in de glazen,
de borden leken wel van goud
en overal geurden bloemen.
Papa schoof mijn stoel naar achteren,
zodat ik kon gaan zitten.
We kregen heel veel te eten.
Wel zeven gangen, geloof ik.
Ik vond het allemaal lekker.
Iedereen was blij.
Ook grootpapa glom.
Soms lachte hij zelfs.
Papa hield een toespraak.
Hij zei hoe groot ik nu was,

hoe lief en ijverig,
een dochter om trots op te zijn.
Toen gingen de bloemen van tafel.
Vier slaven brachten een gesloten schaal.
De grootste die we hebben.
Zwaar en van zilver.
Ze zetten hem midden op tafel.
Papa is sterk.
Hij haalde zelf het deksel eraf.
Ik zag een mensje.
Het zat dubbelgevouwen in de schaal.
Het kwam overeind.
Het droeg een hesje en een soort schortje.
Het kon een jongetje zijn of een meisje.
Ik kon het niet goed zien.
Dit is Koko, zei papa.
Een slaafje voor onze Maria.
Van tante Elisabeth kreeg ik een zweepje.
Het paste net niet in de tas.
Jammer.

Koko

15

Ik was blij met Koko.
Ik had nog nooit een eigen slaaf gehad.
's Morgens legde hij alles klaar.
Mijn handdoek,
mijn gezichtsdoek,
mijn voetendoek,
mijn billendoek
en mijn zilveren kam en borstel.
Hij ruimde alles keurig op.
Bij het ontbijt stond hij naast mijn stoel.
Hij gaf me alles aan.
Ik hoefde maar te wijzen
en het was er.
Na twee dagen wist hij alles.
Ik hoefde niets meer uit te leggen.
Maar hij was zo saai.
Hij lachte nooit.
Hij keek aldoor voor zich uit.
Net als grootpapa.
Die kijkt streng.
Koko kijkt wazig.
Alsof hij iets ziet wat er niet is.

Het ergert me.
Daardoor werd ik kwaad.
Waar kijk je naar?
Hij zei niets.
Ik werd bozer en bozer.
Ik had hem bijna geslagen.

